ковника Лазаревића и целе наше редакције. Било је осем тога много људи, што су ми успут поручивали да вас поздравим. Слободан сам да вам, у име свију, честитам избор за претседника.

За тим брзо додирујемо спољне и унутрашње ствари, које могу интересовати новинара. Претседник је отворен, говори о свему без завијања и цео сусрет има обележје пријатељске измене погледа. Те кад устајем, он вели:

— Желео бих да много дуже разговарамо. Зато, ако би вам било пријатно, будите ми с породицом гост на вечери у петак. Ви ћете бити први, кога од повратка дочекујем у дому. Јер, као што видите, још се срећујемо.

Захваљујем на позиву и излазим поред чете с музиком постројене за поздрав депутација.

А у уречени петак пре осам часова увече одлазим са женом у стан претседников. Стражари на капији узимају оштро „пред прси" (без сумње им Гани скренуо пажњу). Ми се уз застрте степенице пењемо на горњи спрат где нас испред салона дочекује Ахмет-бег. Свега је нас четворо и ту и позније за вечером: претседник, ја, моја жена и Гани. Док разговор не добије сву интимну срдачност, увод је у комплиманима.

— Ја се, госпођо, особито радујем да вас и вашег мужа, а мога личног пријатеља видим у својој кући вечерас. Завреме мојих најтежих дана у животу ваш је муж стајао непоколебљиво уз мене. То никако не могу да заборавим. Морам одмах и да вам се извиним: сестре су ми у Паризу. Да су овде, ја не бих никако допустио да ви отседнете у хотелу.

Затим док пушимо и разговарамо о Тирани и њеном подизању, јављају да је вечера готова. Силазимо на доњи спрат, где је постављено за петоро. Предвиђен је и наш Бошко. Дира нас та пажња, али смо ми нашли за боље да он остане у хотелу спавајући.

Служи један плав млађи Рус. Добро је у улози, достојанствен и тих. Иза мојих леђа један поднаредник, познаник из избеглиштва, врши дужност лакеја.